

De dorpspomp heet nu zorgkroeg

'Zorgkroegen' heten ze tegenwoordig.

Trefpunten in een dorp of wijk waar inwoners contacten kunnen leggen en informatie kunnen uitwisselen. De Huiskamer van Borgharen strekt tot voorbeeld.

BORGHAREN
DOOR LAURENS SCHELLEN

Een klein dozijn rollators staat in slagorde voor de deur en de geur van verse koffie en vlaai komt je op straat al van verre tegemoet. Een sluitend bewijs dat de Huiskamer van Borgharen geopend is. Het lokale trefpunt voor jong en (vooral) oud is gevestigd in een zijvleugel van de huisartspraktijk van dokter Thijs Wetzels aan de Schoolstraat, in het hart van het Maastrichtse kerkdorp. Het is meer dan volle bak deze middag in de 'zorgkroeg', zoals de sociale voorziening in modieus ambtelijk jargon te boek staat. De toeloop heeft te maken met een bescheiden plechtigheid

De knusse Huiskamer aan de Maas in Borgharen heeft niet over bezoekers te klagen. FOTO ROGER DOHMEN

ter gelegenheid van de officiële opening. „Nou ja, eigenlijk draaien we hier al een paar maanden. Maar het is altijd leuk om een feestje te vieren”, lacht Joop van Sintfiet (66). Als voorzitter van de Huiskamer, dorpsraad en tal van lokale commissies geldt hij als een van de sleutelfiguren in het amper 1800 zielen tel-

lende dorp dat ligt ingeklemd tussen Maas en Julianakanaal.

Vlaaimoment

Een vlaaimoment in het Borgharense trefpunt is sowieso op zijn plaats, want het op bijna twintig vrijwilligers steunende initiatief lijkt een schot in de roos. Steeds meer dorpe-

lingen, vooral vijftigplussers, komen er over de vloer. Gemiddeld ruim twintig per dag. Voor een kop koffie, om een kaartje te leggen, maar bovenal om bij te kletsen over de laatste buurtontwikkelingen. De Huiskamer, ingericht met huisraad van inwoners, blijkt ook uitgerust met een keukentje. „Op gezette tij-

den koken en eten we hier samen”, vertelt Van Sintfiet terwijl hij zich een weg baant door de drukte. Aan een van de tafels happen Maria Winkens (70) en Annelies Hensels (65) net een stukje vlaai weg. De vriendinnen bestempelen zichzelf als trouwe klant. „Meestal combineren we ons bezoek met een wandelingetje. Het is hier niet alleen gezellig, het is ook functioneel. Zo weet ik tenminste zeker dat ik mijn dorpsgenoten wat vaker zie en spreek”, glimlacht Winkens, geboren en getogen Borgharense.

Eenzaamheid

De behoefte aan de spreekwoordelijke dorpspomp is onmiskenbaar. Want ook Borgharen is in de loop der jaren veel voorzieningen kwijtgeraakt. Winkel, bakkerij, pinautomaat, ze zijn uit het straatbeeld verdwenen. En daarmee ook heel wat sociale contacten. Gevolg: eenzaamheid ligt op de loer, vooral onder senioren. Een van de redenen waarom dorpsarts Wetzels vorig jaar is gestart met dagopvang voor ouderen met een wmo-indicatie, waaruit de Huiskamer is voortgekomen. Wethouder Jack Gerats is erg te spreken over de ontwikkelingen. „Dit soort burgerinitiatieven is cruciaal voor de leefbaarheid in een dorp”, benadrukt hij. Wat Gerats betreft kan de Borgharense Huiskamer de komende jaren blijven rekenen op gemeentelijke steun.